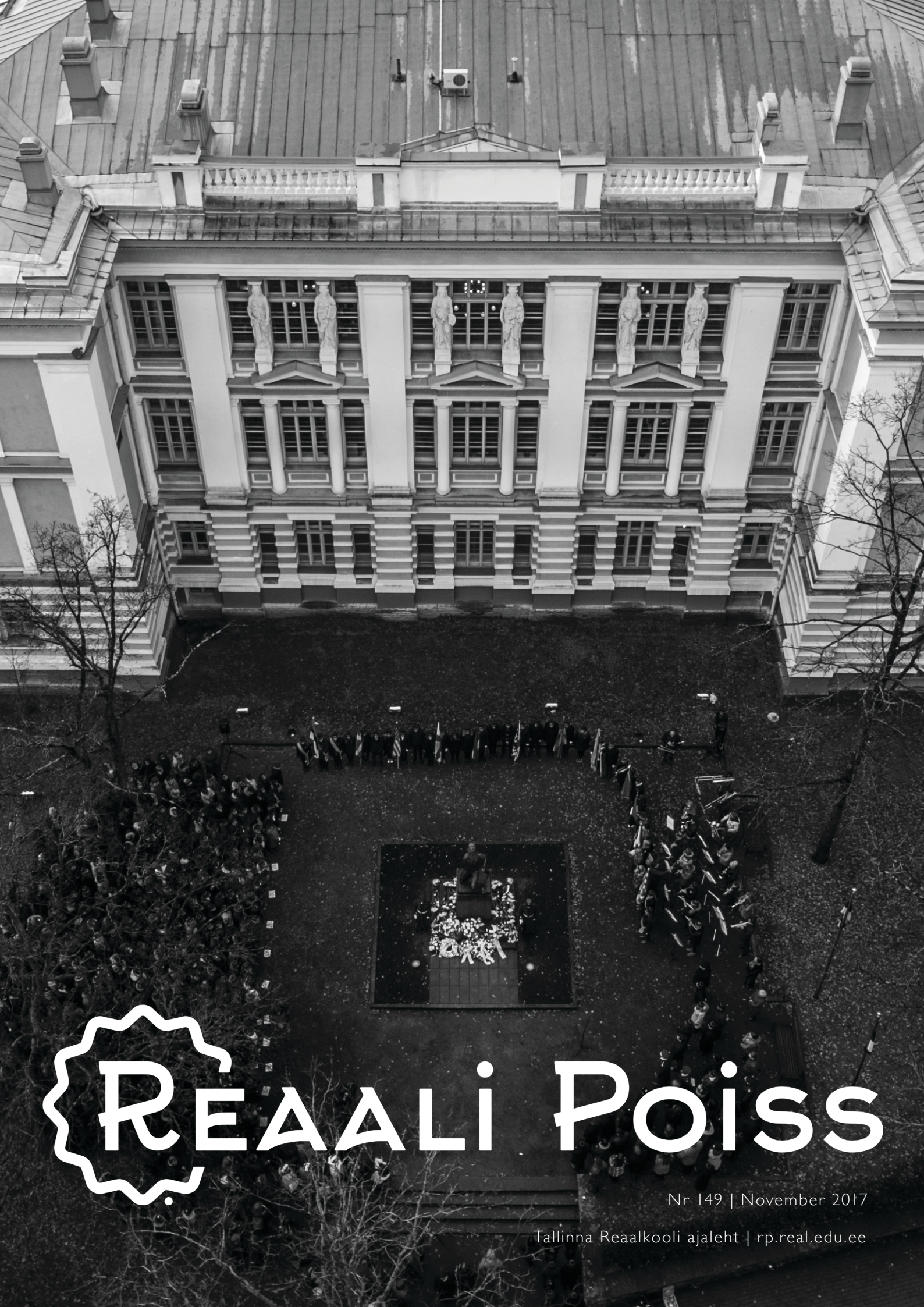

REAALI POISS

Nr 149 | November 2017

Tallinna Reaalkooli ajaleht | rp.real.edu.ee

ARMSAD SÕBRAD!

Müstilise kiirusega on novembrikuu lõpp kätte jõudnud ning ukse taga on kella löömas juba detsember. Koridorid on täitunud mandariinide lõhnaga, varajased on alustanud jõululaulude kuulamist ja laulmist, jõulukampsunid täidavad riidekappi, esimene lumememm on meisterdatud, kelgud kuurist välja otsitud ja öökülmad sooja teki all üle elatud. Peatselt on aeg astuda päkapikkudega läbirääkimistesse ja sussid valmis seada. Ära unusta ka jõulukalendrit!

Taas kord on olnud tegus kuu. 11ndikud tunnevad end veelgi täisväärtuslikemana, ka neid kaunistavad nüüd sõrmused. Abiturientide kollektsoonis on leidnud koha viimane sümbol – nende rinda ehib nüüd märk. Tantsu ja tralli vahel pidas juubelit ka meie oma Poiss, kel täitus 90. aasta tõusude ja mõõnadega. Lisaks on leidnud tagasitee lehte ka paar vilistlast. Kõigest lähemalt saad aga juba ise lugeda!

Käes on aasta pimedaim aeg, mis tahes-tahtmata muudab meele aina mornimaks. Praegu on õige hetk võtta korra aeg maha, vaadata ja märgata armsaid oma kõrval. Kui tunned, et oled jõuetusest iga hetk kokku varisemas, mine ja kallista kedagi. Muudad soojemaks nii tema kui ka iseenda olemise. Leia aega unele, loe läbi hea raamat, sisusta reede õhtu väärt filmiga ja küpseta üks isuäratav kook.

Pidage vastu, puhkus pole enam mägede taga!

Karmen

Sisukord

2	Toimetaja veerg & Presidendi veerg	6	Reaali Poiss 90
3	EV 100 &	8	Vandenõu? & Arvustused
4	Sõrmused & Märgid	10	Norra
		12	Kooristuudio Kataloonias
		14	Õudusjutud

NOVEMBER ON VAST ESIMESE POOLAASTA RASKEIM KUU.

Septembris tullakse pikalt kolmekuuselt puhkusele, seega koolist veel tüdinud ei olda. Kuu lõpeb rebaste retsimisega ning oktoobris hakkab elu vaikselt pihta: valitakse REKi president, moodustub uus Reaali Poisi toimetuse ning algab klassidevaheliste spordivõistluste korraldamine. Minnakse esimesele vaheajale.

Pärast vaheajalt naasmist tuleb harjuda uue tunniplaaniga, gümnasistidel vahetunud ainete ja valikkursustega. Maha sajab esimene lumi, saabub november. Lumi sulab.

Jäänud on pisut vähem kui kaks kuud jõuludeni ja pika vaheajani. Kaks kuud, mille jaoks tarvilik energia ja motivatsioon said otsa juba esimese perioodiga. Ilm pole ka kiita, tihti peale sajab vihma või heal juhul lörtsi, külmakraadidest pole juttugi. Selget taevast näeb kord kahe nädala jooksul.

November on kannatuste kuu. Praegu, seda veergu kirjutades, on jäänud detsembrini täpselt kaks nädalat. Piisavalt, et ennast kooliga täielikult läbi põletada. Vahel kaob isegi ajataju, tekib rutiin, nädalast nädalasse iga päev, iga hommik täpselt sama 5 kraadi sooja, täpselt sama magamatus, täpselt sama külm peaalune varajase ekspressbussi tagaistmel.

November paneb inimesi ka mõtlema, sest teha saab aina vähem. Õues aega veetmine pole sugugi nii meeldiv kui paar kuud tagasi ning vähese päikese tõttu puudub ka motivatsioon kodu, kooli ja trenni vahel pendeldamise asemel midagi muud ette võtta. Pigem istun kodus ja kirjutan oma uurimistöö valmis. Või noh, eks osalemine ole juba pool võitu.

Samas, mõeldes, kui kiiresti läksid need esimesed kaks kuud, kui märkamatuks muutus rebaste retsimine, kooli sünnipäev, esimene arvestuste nädal ja vaheaeg, tuleks

teha loogiline järeldus, et ka pärast järgmist kahte kuud on sama tunne. Et jõule vastu võttes mõtlen, kuhu kõik mu aeg läinud on.

Siit loo moraal: ärge liialt muresege! Kui leiate end mõtisklemast elu sügavama eesmärgi üle, lülitage oma telefon välja ning astuge korraks õue. Vaadake inimesi, kes tänavatel kõnnivad. Jälgige linde taevast. Mingi jooksmas. Kuulake jazz'i. Lõõgastuge.

//

Loodetavasti olete märganud, et puhvetilaudade juures toolid enam ei kriiska, kui neid nihutada. Säästame oma kõrvu ja koridori põrandat. Lisaks sai üles pandud taarakast, mis on vaikselt omasoodu täitunud ning aasta esimesed eurod REKi arvele kandnud.

Ma loodan, et sööklas aset leidnud korralduslik muudatus on kõigile meeltemööda, sest minu kõrvadeni pole veel kriitikat jõudnud. Tundub, et toidu taldrikule tõstmine polegi liialt keeruline tegevus.

Poisil, kes tuli minu juurde palvega kooli malekellad muretseda, soovitan pilgu visata raamatukogu riulisse, kus kabe- ja malelaudad paiknevad. 17. novembril nägin üht kella seal.

Viimaks soovin tänada kõiki, kes aitasid Poisi päeva korraldada. Väga tore, et konverents peetud sai ja massilist boikoteerimist ei toimunud. Kuigi mõni ettekanne venis pikemaks ning mõni oli juba sisu poolest tuttav, plaksutati terves koosseisus igaühele.

Kiitos.

René Piik 134A

EV 100

Erko Olumets 134A

28. november 1917 on üks tähtsamaid kuupäevi Eesti lähiajaloo, kuid tavalisel eestlasel pole vähimatki aimu selle päeva ajaloolisest tähtsusest.

Nagu ikka, tuleb peale hakata natukene teisest kohast, kus me lõpetada tahame. Nimelt 1917. aasta veebruari (märtsi!) revolutsiooni järgest Petrogradist, kus oli endise tsaarivõimu asemel võimule kerkinud Venemaa Ajutine Valitsus. Eestlased, kes olid tsaarivõimu ajal korduvalt avaldanud soovi rahvusautonoomia kehtestamiseks, nägid võimalust selle ellu viimiseks. Kui Ajutine Valitsus lükkas tagasi Eesti avalduse, korraldas Eesti Vabariiklaste Liit 8. aprillil (siin ja edaspidi kuupäevad Gregoriuse kalendri järgi) Petrogradi tänavatel suurmanifestatsiooni, milles osales 40 000 eestlast, nende hulgas 12 000 sõjaväelast. Meeleavaldus survestas verivärsket Ajutist Valitsust niivõrd, et 12. aprillil anti välja määrus "Eestimaa kubermangu administratiivse halduse ja kohaliku omavalitsuse ajutise korra kohta". See pika ja kaunis keerulise nimega määrus sätestas, et toonase Eestimaa kubermangu ja Liivimaa kubermangu põhjaosa liidetakse üheks Eestimaa rahvuskubermanguks ning Eestimaa rahvuskubermangu komissariiks saab Jaan Poska.

Eestimaa Kubermangu Ajutise Maanõukogu (rahvapärase nimetusega

Maanõukogu või Eesti Maapäev) valimised toimusid 5. juunil. Maanõukogust sai esimene üle-eestiline omavalitsusorgan, kus olid esindatud kohalike omavalitsuste esindajad nii linnadest kui ka maakondadest ja valdadest. Hääleõigus oli kõigil meestel ja naistel alates 20. eluaastast. Viiendal juunil toimunud valimiste raames valiti iga valla valijamehed, kes kogunesid 7.-8. juulil, et valida Maanõukogu liikmed. Iga 20 000 elaniku kohta oli üks mandaat, seega koosnes Maanõukogu 62 liikmest. Esimene istung toimus 14. juulil Toompea lossi Valges saalis, ühehäälselt enamusega valiti esimeseks esimeheks Artur Vallner. 1917. aasta juunist septembrini toimunud istungitel võttis Eesti Maapäev vastu mitmeid tähtsaid otsuseid, mis puudutasid Eestimaa kubermangu valla- ja maanõukogude valitsemiskorda ja Eesti koolisüsteemi. Arutleti mitmel korral ka Eesti iseseisvumise mõistlikkuse ja võimalikkuse üle.

Tõeliselt revolutsioonilised ajad algasid oktoobri keskel, kui Saksa väed hõivasid Saare-, Hiiumaa- ja Muhumaa. 5. novembril (23. oktoobril vana kalendri järgi) hõivasid punamadrused, töölisid ja soldatid raudteejaamad, sideasutused ja muud strateegilised asutused, et valmistuda 7. novembril Petrogradis algavaks enamlaste riigipöördeks. Peale edukat enamlaste riigipöörde oli Jaan Poska sunnitud oma volitused üle andma Eesti Sõja- ja Revolutsioonikomitee esimehe asetäitjale Viktor Kingissepale. Enamlased suunasid kogu oma viha sakslastele ja baltisakslastele, keda hakati massiliselt taga kiusama ja represseerima. Nii jäi Eesti Maapäev esialgu enamlaste tähelepanu alt välja, kuni 25. novembril võeti vastu otsus, mis saatis laiali Maanõukogu ja ähvardas sekkuda vägivaldselt, kui

Maapäev peaks uuesti kogunema. Sellest hoolimata kogunes Eesti Maapäev uuesti 28. novembril Toompea lossis salajasel istungil. Sellel ajaloolisel istungil loeti ette järgmine kuulutus:

“Eesti Maanõukogu tunnistab ennast Eestimaa ainsaks kõrgeima võimu kandjaks, kelle määruste ja korralduste järele kõikidel Eestimaal tuleb käia, kuni Maanõukogu demokraatlike valimiseaduse põhjal viibimata kokku kutsutav Eesti Asutav Kogu kokku astub.”

Istung kestis vaevalt 30 minutit ja selle lõppedes pidid saadikud põgenema vihaste tööliste ja madruste sõna- ja kivirahe all.

Eesti Maanõukogu otsus ennast tunnistada kõrgeima võimu kandjaks 28. novembril 1917. aasta istungil seadis üles eeldused Eesti iseseisvumiseks, Maanõukogu Vanematekogu liikmetest moodustus Eesti Päästekomitee (Konstatin Konik, Jüri Vilms, Konstatin Päts) 19. novembril 1918. See komitee töötas välja Iseseisvusmanifesti ja avaldas selle 24. veebruaril 1918.

28. novembril 2017 möödub 99 aastat Eesti Vabadussõja algusest ja 100 aastat mitte vähem tähtsast sündmusest – sündmusest, mis tõi eestlased sammu võrra lähemale tollal ilmvõimatuks tundunud iseseisvusele. **R**

UUES KUUES

KAS MÄRKASID LEHTE KÄTTE VÕTTES, ET MIDAGI ON JUSTKUI UUT? KUI EI, SIIS VAATA UUESTI KAANELE. MEIL ON UUE KUJUNDUSEGA LOGO! OKTOOBRI ALUSTASIME OTSINGUID NING VIL!132 JOOSEP VIIK SELLE KA VALMIS TEGI. AITÄH KÕIGILE, KES VEEL ENDA KUJUNDATUD LOGOSID SAATSID!

TARZAN, KANEPIMEES JA HEAOLUÜHISKOND

René Piik 134A

20. oktoobril, rohkem kui kuu aega tagasi ärkasid 134. lennu õpilased eriti vara, et jõuda esimese lahkuva Helsinki laeva peale. Tegu polnud pelgalt reisi ega õppekäiguga, sest samal hommikul saime me kätte ka oma sõrmused – reaali sümbol, mida kanname endaga vast kõige tihemini.

Jõudnud Helsinkisse, külastasime esimesena Eesti Maja, kus tutvusime sealsete eestikeelse raamatukoguga. Eesti Majas saime süüa, juua ja kuulata üpris huvitavat juttu Soome eestlastest: milles seisneb nende igapäevane tegevus, kui palju neid on, kus nad tegutsevad jne.

Edasi pidime Eesti Majast suunduma erinevatesse muuseumitesse, et tutvuda Eesti-Soome 200 programmiga ja kummagi riigi ühise ajalooga. Samas, kellel oli paremat teha, suundus muidugi mujale. Nii ka mina oma kaaskondlastega.

Eesti lipp kahe ja poole meetrise toika otsas lehvimas, asusime neljakesi teele

nn Helsinki Kadrioru – rajooni, kus on säilinud rohked puitehitised vanadest headest aegadest. Ütlen ausalt, mulle väga meeldis seal jalutada. Puu-Vallilas tundsin end hubaselt, terve rajoon vastandus ülejäänud linna laiade tänavate ja kõrgemate kivihoonetega. Kaasa aitas ka imeilus ilm: sinine taevast, piisavalt jahe õhk, tuulevaikus.

Pärast Puu-Vallilat liikusime edasi suhteliselt sihitult, nii ena-m-vähe kesklinna poole hoides, kuid rangelt ilma kaarti kasutamata. Muidu kaoks ju linna avastamise võlu. Helsinkis ringi jalutades arutasime üpris palju linna arhitektuuri üle, sest tee peale jäänud ehitised – näiteks kirikud, äri- või elumajad – erinesid teineteisest üpris palju. Kõige meelde jäävamad olid Saarineni plaanide põhjal valminud ehitised.

Kõige rohkem meeldisid mulle Helsinki mitmed platsid ja pargid, mis tekitasid palju avatuma tunde kui Tallinnas. Seal jalutades ei olnud mul kunagi kitsas. Ühel

Virolainen pojad Suomessa – Eesti-Soome 200 vaimus kõndisime mööda Helsinkit ringi suure Eesti lipuga, mis äratas paljudes tähelepanu. Tänu lipule kohtusime ka Tarzaniga. Allikas: Erakogu

hetkel sattusime lausa kolmerealisele kõnniteele, mida ümbritses roheala ja mis oli ca 12 meetrit lai. Kõnniteede kõrvalt läks ka kergliiklustee ning meetrise rohealaga eraldatud sõidutee – ratturid said sõita endale sobival kiirusel ega pidanud kartma mõne tagant läheneva huligaanitseva autojuhi pärast.

Helsinkis jalutades ilmnes ka kodanike kõrge elatustase. Näiteks, istunud maha

Enne maabumist moodustasime lennuga dekil suure R-tähe
Autor: Erik Mäe

pargipingile, nägime kaaskondlastega, kuidas kõik kõrvalpingi ümber koondunud kodutud tõmbasid e-sigaretti. Mitte ühelgi neist ei olnud kaasas klassikalist pärnade allee tossuvabrikut, üle lahe on need asendunud juba kõrgema tehnoloogiaga. Lisaks jagati meile tasuta jäätist: ühe ostukeskuse ees tegi firma endale reklaami ning pakkus selle raames kõigile möödujatele Raksi taolist jäätis-võileiba. Kujutate ette, et keset Vabaduse platsi paneks keegi oma putka üles ja hakkaks tasuta toitu välja jagama! ? Pigem mitte.

Nende lühikeste tundide jooksul, mis me

Helsinkis veetsime, sattus meile vastu ka üks kanepi (lõhnaga) mees. Tegemist oli vanemapoolse härrasmehega, välimuse järgi kodutuga: peas roheline *bucket-hat* ja seljas igast küljest lohvakad, kulunud ja katkised riided. Mees lähenes mulle ning avas suu. Tema suust ei kostnud aga ühtegi eristatavat sõna, vaid ühtlaselt madal korin, seega esialgu tundus mulle lausa, et mees on suremas. Lõpuks suutis ta siiski välja veerida sõna 'tuli', millele pidin kahjuks vastama, et mul tuld pakkuda küll ei ole. Näoilmet muutmata vantsis vanake edasi järgmiste ohvrite juurde.

Teine ülimalt huvitav kokkupuude oli meie grupil eestlasega, kes Soomes ehitustööl käib. Mehel oli seljas must nahktagi, selle all valge alussärk ning jalas helesinised teksad kõrgete mustade saabastega. Ta tutvustas end Tarzanina ning küsis, miks meil täismöödus Eesti lipp kaasas on. Pärast lühikest selgitust jutustas mees loo oma hüüdnime sünnist. Nimelt oli ta 7 aastat tagasi esimest korda Soome läinud ning seal pesumajas ühe noore neiuga kokku sattunud. Särki seljast võttes, et see masinasse visata, jäi ta neiu silma ning toast lahkudes olivat nooruk meest Tarzaniks kutsunud, ammutades inspiratsiooni ehitaja maskuliinsest kehast. Mis neist kahest edasi sai, ajalugu vaikib, kuid mehe hüüdnimi olivat praeguseks juba üle terve Eesti teada.

Paar tundi hiljem oli juba aeg laeva tagasi koguneda, seega viimase jõupingutuseks vedasime end peidetud kebabiputkasse väikesel kõrvaltänaval, et kohud täis süüa. Olgugi et meie külastuskäik Helsinkisse polnud ei lõpu algus ega alguse lõpp, vaid ehk alguse lõpu algus või miski, mis nende kahe vahele jääb, jäin mina möödunud päevaga väga rahule.

Aitäh, 134.

1 – Ignoreerides siinkohal Edgari siivutuid propagandavõtteid ajast, mil ta veel kahe jalaga maa peal seisis

MÄRGILISE TÄHTSUSEGA PÄEV

Johanna-Stina Ildla 133C

Sebastian Raudsepp 133C

Reedel, 10. novembril 2017 toimus Tallinna Reaalkoolis traditsiooniline märgipidu, mis sel aastal oli pühendatud 133. lennu õpilastele. Päeva esimesel poolel toimus märgiaktus, kus abiturientid isikliku lennumärgi kätte said, ent õhtul tuli see ka nagu kord ja kohus lunastada. Õhtu algas kell 18.30 ning kuni kella üheksani sai kogu gümnaasium ansambel Tants'n'Trall rütmikate lugude saatel kas *solo*, *duo* või üheskoos tantsu vihtuda. Kui kell lõi üheksa, seadsid 12ndikud end õlg õla kõrvale ning võtsid üles viisijupi "Välja, välja koolimaja seest, sest aeg on minna magama, kel märki pole ees!", mida lauldi seni, kuni viimnegi märgitu majast lahkus. Nalja nabani, suunduti sööklasse, kus siiski pesitsesid, kurat

ja põrgu, paar märgistamatut. Adudes, et nemad hakkavad neid teenindama, abiturientid leebusid. Köht täis, meel hea, seati suund taas kord aula poole. Üürikesee tee peal korjasid peo peremee ja -naine kõigilt lennumärgi tiivad rinnust ning poetasid need salapäraselt enese taskusse. Mis edasi juhtus, jääb siinkohal igaühe enese fantaasiaviljaks, sest pilt selgineb kõigile noorematele gümnaasistidele aasta või paari pärast niikuinii. Kahtlemata oli õhakk täis kvaliteetset huumorit, elamusi ja südantsoojendavaid sõnavõtte. Suur tänu kõigile õpetajatele ja õpilastele, kes muutsid selle sündmuse meeletult vahvaks ja meelde jäävaks.

Sõrmused lunastasime välja sarnaselt 127. lennuga hommikul Tallinn-Helsinki laeval
Allikas: Erakogu

LUGU SELLEST, KUIDAS PÄÄSTETI REAALI POISI SÜNNIPÄEV

Andreas Must 134B

Ahoi, reaalikad!

Nagu me kõik mäletame, oli meil, reaalikatel, novembris mitu suuremat pidu. Kahtlemata on peod vajalikud, eriti just nii pimedal ja külmal ajal nagu november. Ent see aasta oleks mul napilt üks neist ununenud.

Juba tükimat aega oli mul mingisugune kummaline tunne. Mida päev edasi läks, seda tugevamaks tunne muutus. Nagu oleks midagi unustanud. Neljapäeval, päev enne märgipidu trehvasin nullkorrusel puhveti juures president Piiki ja küsisin ka temalt nõu. Piik arvas, et see tunne tuleneb ilmselt väsimusest ja nii vana inimene nagu mina ei peaks terve päev mööda koolimaja ringi jooksuma, vaid rohkem puhkama. Ja kui mul tõepoolest on midagi ununenud, siis tasub läbi astuda REKi koosolekult. Ma lubasin seda kindlasti teha ja seadsin sammud edasi neljandale korrusele.

Kuid jõudnud esimesele korrusele, märkasin enda ees Monumenti monumendile. Mõtlesin veel omaette, et näed, küll on hea, et Reaali poiss ikka oma esialgsel kujul taastati. Hetk hiljem mõistsin, et ma olin ju sellesama Reaali poisi 90. sünnipäeva täesti unustanud! Ja just mina, kes ma tavaliselt kõigile Reaali tähtpäevi juba kuu varem meelde tuletan.

Ent sellel hetkel ei olnud mul kauem aega mõelda. Tuli ju kibekiirelt Piret Otsa üles leida ja ka teda informeerida tähtsast juubelist. Poisi sünnipäevani oli ainult neli päeva. Õnneks leidsin ta üsna kiiresti. Ta oli

parasjagu raamatukogust välja astumas, kui ma juba kaugelt hüüdsin: "Piret, Piret! Nüüd on küll suur häda käes! Ma olin täitsa ära unustanud, et esmaspäeval on suur Reaali Poisi juubel! Mis me küll teeme?" Piret Otsa aga vastas rahulikult: "Ära üldse muretse, meil on juba kõik organiseeritud! Tuleb nii pidulik tsermoonia Poisi juures, sõdurisupi söömine, relvade näitus kui ka ajalookonverents!" Oh, milline kergendus see mulle oli! Ma juba kartsin, et järsku on kõigil meelest läinud.

Astusin sisse ka raamatukokku, kust leidsin ajalooõpetajad Tiia Luugi ja Heli Ahuna. Rääkisin ka neile, mis oli just juhtunud. Nad naersid ja Heli Ahuna meenutas mulle, et ma ise olin juba septembri alguses käinud rääkimas, et Reaali Poisil on sellel aastal juubel ja võiks jälle ajalookonverentsi teha. Tiia Luuk lisas, et täna oli juba Solarises ka proov ja juba ammu on leitud kõik esinejad. Hingasin kergendatult. Sel korral oli läinud õnneks.

Tähtpäev ise oli kahtlemata meeliülendav. Tsermoonia monumendi ees tõi ikka pisara silma. Olin ma ju ka ise kohal 90 aastat tagasi, kui Reaali Poiss avati. Oli see vast lumetorm! Mäletan, et tugev tormituul puhus veel herra kirikuõpetaja prillid eest ja otse lumehange, kust me neid enam lume seest üles ei leidnudki. Ka konverents oli täpselt nii, nagu vaja. Oh, küll need sõdurilaulud olid alles ilusad. Täpselt nii, nagu 99 aastat tagasi vabadussõtta minnes.

Kuid nüüd olekski jälle heietama jäänud. Ma tahaks veel kord kõiki tänada selle ilusa päeva eest ja mis ma ikka oskan teile lõpetuseks soovida, kui et jõudu tööle!

Reaali Vaim

REAALI POISI SÜNNIPÄEV

Aurora Mikk 134B

Aasta 1927, 13. november.

Sügistuul kutsub mind. Pea kümme aastat olen surnult lebanud, kuid nüüd äratakse mind. Me, naiivsed, kuid lootusrikkad õppursõdurid, muutume surematuteks. Meie hingele antakse materiaalne kuju, poeme kõik Poisi kujusse, mis meie toetava koolihoone juures avatakse.

Aasta 1918, 8. detsember, Järve mõis.

Kostab kõrvulukustav lask. Huvasti, mu väheke karm, kuid alati õiglane isa. Huvasti, mu hoolitsev ja armastav ema, kes sa iga päev hirmuga ootasid, et täna saabub see teade. Hetkel te kallid veel ei tea, et nii läks. Külma ja hoolimatu läänetuul kannab mu jäätunud pisarais hinge teieni. Ihkasime vabadust... Mina juba leidsin selle. Ei maksa nutta mu pärast, erinevalt teist on minu olemine kerge. Maailm elab ilma minuta edasi.

Aasta 2017, 13. november.

Istume poistega ja naeratame mööduvatele koolijutsidele, kes uhkusega kannavad meie süsimusti tekleid. Kas te teate, mis tunne see on, kui maailm, kus kaasaraakimise võimalus sinult kaugelt liiga vara rööviti, sinust mööda jookseb? Kuid täna pööravad nad pilgu meile. Nende naeratused toovad mu hinge rõõmu ja Reaali Vaim patsutab mu õlale. Ta haarab entusiastlikult mu käe ning tõmbab mu kujust välja.

Vaatame koos temaga, kuidas tähtsad tegelased suursuguseid kõnesid peavad, meievanused poisid-tüdrukud puhkpilli täristavad ja kaunid lille- õied meie Poisi ette pannakse. Vajun sügavasse mõtteisse, kui järsku Reaali Vaim mu õlale koputab ja käega viipab – reaalikad lahkuvad üksteise järel. Pidulik aktus lõppes.

Lapsed liiguvad – kes kooli, kes staadionile. Võtame suuna sellele viimasele. Hernesupp, mida südikad ning optimistlikud kaitsevähkproourad jagavad, lõhnab isuäratavalt... Tee ja moosipall panevad nii mõnegi plikakese silmad särama ja toovad tagasi südamesoojuse nende põskedele.

Reaali Vaim sosistab mulle: "Tule...", ja kaob nurga taha. Jooksen talle järele ja ta viib mu ühte kummalisse vilkuvate tuledega hoonesse. Ta pilgutab mulle silma ja ütleb kelmikalt, et too on iga reaalika elupäästev kaubanduskeskus. Mustade mütsidega noorukid siirduvad läbi mitme korruse. See tuim valge hoone ärkab justkui ellu. Suundume saali, kus kostüümides noormehed laulavad ja kaks poisikest veel oma kõnesid kordavad. Seame end lamamistoolidele nende ette ja vaatame seda kõike rahulolevalt. Vilksatab veel mõte, et nad on sama vanad kui mina... Uksed avanevad ja inimesed voorivad sisse. Konverents algab ja kestab mitu tundi. Nad ei ole mind unustanud, nad ei suuda lahti lasta mälestusest minust ja paarist koolivennast, kes vabaduse nimel hukkusid. Me saavutasime vabaduse, kuid mis hinnaga? Reaali Vaim mõistab mu tundeid ning haarab mu käevangu. Lahkume.

Kõnnime mööda Reaalkooli, mis on ajaga nii muutunud. Maailm on kaunimaks muutunud. Vaimuke viib mu Poisi ette ning teda tänades poen taas kujusse. Sinine valgus Reaali fassaadil uinutab mu magusasse unne.

Harald Triegel

SOROSE KIRI PRESIIDUMI ESIMEHELE

Mikael
Raihhelgauz
vil!132

Uku Kangur
vil!132

DISCLAIMER:
These documents may lead to René Piik's impeachment. TOPSECRET!!! Translated by the Russian ambassador.

Kallis René!

Võiks ju mõelda, et inimesena, kes omab ligikaudu 8 miljardit dollarit, olen ma väga hõivatud. Vale! *Micromanagement* on edu valem. Igale ANTIFA huligaanile tuleb isiklikult raha üle anda ja – otseses mõttes – igaüks neist 13 miljonist juudist peab saama vandenõu osaks. Okei, pean tunnistama, et sa ei olnud see esimene vahendaja, kellega tahaks mõtteid jagada, aga kuna õppealajuhataja Madis Somelar on taas kadunud kuskile Reaalkooli sügavustesse, siis osutused sina n-ö järgmiseks taldrikul. Oled ju nüüd REKi president! Palju õnne!

Mäletan sind veel ammustest päevadest, mil sa noore poisina mu erasaarel käisid. Jäid juba siis teravkeelse ja vaimuka inimesena silma. Hiljem tegid väga head tööd Õhtulehe ajakirjanikuna lugejate karja disinformeerides. Ehkki vahel vist arvasid, nagu teeksid midagi mässumeelset ja äärelist, jäid sa alati meie plaani raamidesse, mille eest ka kiidan. Loodan, et oled edaspidigi sama väärtuslik investeering.

Ütlen ausalt, et sul pole kuigi palju nõrkusi. Siiski soovin, et kuulaksid korra vanamehe sõna enne tähtsale ametipostile asumist. Vahel jääb sul tolerantisusest ja avatud

meelest puudu. Tõesti, see Trumpi keha su valimisplakatil läks natuke üle piiri. Ka sinu tekstid olid kohati problemaatilised. Tunnistan, et naersin nende miilitsa lugude üle vägagi ebareptiililikult, kuid ei saa neid siiski heaks kiita. Pead mõistma, kallis René, et domineeriva rahvusgrupi esindajana tohid sa venelaste suhtes ainult süüd tunda. Nende kultuuri eripärade üle nalja viskamine ei ole midagi muud kui privileegi demonstreerimine. Sellest kombest peaksid kiiremas korras lahti saama!

Ühtlasi kuulsin, et kuulud endiselt nende usufanaatikute sekka, kes tõsimeeli arvavad, et on vaid kaks sugu. Kas pole mitte

huvitav, et me üldse neid klassifitseerime? Sa pead aru saama, et kõik inimesed on kapitali ees võrdsed: me kõik oleme ühe suure maailmaturu loojad. Sama kehtib ka rahvuste puhul. Ja kuigi vahepeal on tore košsertoitu tellida, tuleb mõista, et see on pigem trend kui rahvuse sümbol. Ma tahan, et teaksid: maailm peab olema ühtne ja globalistlik. Oma tekstides ole ettevaatlik. Hoidu sõnadest nagu "neiu", "juut", "kena" jne. Tegelikult, kui võimalik, siis ära üldse kirjelda objekte ja sündmusi. See on liiga ohtlik. Selle asemel kasuta ilusaid fraase nagu "see", "see teine" ja "välimust omav".

Loodan, et REKi presidendina

cultural marxism

The gradual process of destroying all traditions, languages, religions, individuality, government, **family**, law and order in order to re-assemble society in the future as a communist utopia. This utopia **will** have no notion of **gender**, traditions, morality, god or **even** family or the state. The Philosophy was proven not to **Work** already by Vladimir Lenin as he tried in vain to control and subjugate the **people**. He admitted before he died that capitalism was the only true system in which people understand how to live with each other.... Lenin knew that there were a few western Idiots who kept spreading the communist ideas **long** after Lenin gave up.... he called these people useful idiots as they had more emotion than brains and could be used to subvert the western states for a military takeover in the future as the citizens would already be perverted and **sick** and **weak** from poisonous ideas, decadent lusts and mindless entertainment.

*cultural marxism: "everything is relative **man**".... "there is no truth".... "reality is what we make of it".... **smoke** dope and drop out **dude**!!! we don't need **money**... cops are violent pigs (especially the white ones). Women are smarter and better than men, all men are rapists. "get in touch with your feelings".... "if it feels **good** then do it".... "she so empowered!!... you **go** girl!!"... "there is no god"... "Let's burn the bible" "don't criticize islam!!"... "you're a **bigot**" "a homophobe" "you're an agist classist **pig**".... "think globally act locally".... "save the whales.. the trees... the poor african kids!!"... "drop out of **school** and rebell against your parents".... "Dad's are **scum**.... mum's are **cool**".... "go vegetarian" "the ufo's are coming!!" "don't teach kids math's and reading!!!!..... you elitist pig!!!!.... they need to learn to build a veggie patch and learn to recycle and wear **gender** neutral clothes!!!" "we can all eat other's cuisines and enjoy each others religions from every nation in one smelting **pot** of peoples and get along together and intermarry"*

Kultuurimarksism

Allikas: Urban Dictionary

jätka õigete väärtuste juurutamist. Seksuaalmarksismist ja pagulasarmastusest peab saama su lipukiri (kui saaksidki need sõnad reaali lipule, oleks eriti tore). Teie koolis on liiga vähe mitmekesisust. Saadan sulle bussi – too sellega moslemeid ja mustanahalisi inimesi. Valgete genotsiidi ei tohi enam edasi lükata. Ja tee lõpuks ära see reaali LGBT ühing, millest sa mulle kirjutasid! Oma ANTIFA üksus on aga lausa kohustuslik – teie prügikastid seisavad liiga sirgelt! Kui rahast jääb puudu, võid Avatud Eesti Fondi kontorist läbi astuda. Samuti pea silmas, et tänapäeval lihtsalt ei saa olla enam domineeriva klassi esindaja. Soovitan sul soojalt kohe esimesel istungil homona kapist välja tulla. Veel parem, kui saaksid seda tõestada. Soo vahetamine osutuks samuti kasulikuks. Viimane läheks eriti valutult, sest ega su elundid või välimus ei määra su sugu. Palun mõtle kõigi nende inimeste peale, kes vajavad su toetust.

Ole ikka tubli sõnakuulelik poiss. Me aitasime sind valimistulemustega ;), nüüd aita meil maailma parandada. Pea meeles, et halva käitumise korral leidub hulganisti põnevaid meile ja fotosid, mille avaldamine sulle võib-olla väga ei meeldiks :/.

Musid-kallid
Sinu George Soros

Sexual Market Value

Ones Sexual Market Value can only be found by using this simple **easy** to use equation.

$((\text{Attractiveness}) + ((4 \times) \text{Social status}) + (\text{Style})) - ((\text{Nose Length}) + (\text{Weight}) + (\text{C})) + (-\text{Height})) = \text{Sexual Market Value}$

When (C) equals **car** type

Truck = 30

Car = 20

Suv = 10

Hybrid = 300

Motorcycle = 0

Vespa = 600

Van = 25

Classic Car = 5

Dune Buggy = -42

"I bought these new **shoes**"

"Those shoes are Sweet Dude"

"yea... I **thought** it would increase my Sexual Market Value, But then I realized that my SMV would be **much** higher if I stopped hanging around idiots who say "Sweet Dude""

Seksuaalne turuväärtus

Allikas: Urban Dictionary

LEHT LÄKS LÕHKI!

TÕDEME RÕÕMUGA, ET HÄID IDEID ON ROHKEM, KUI LEHTE MAHUB. SESTAP OLEME TÄIENDANUD OMA KODULEHTE KAHE ARTIKLIGA. MINE VISKA PILK PEALE!

www.real.edu.ee/ajaveeb/rp/

VÕIMALIK VAID VENEMAAL

Ilja-Viljard Vronski 133C

MULJEID KULINAARSEST
TEATRIST

Elina Liibak 135C

Regita Luukas 135C

IMELINE NORRA

Laura Greta Kalvik 137B
Lore Karilaid 137B
Kevin Kongi 137B
Martin Velbri 137B
Õpetajad: Riin Saar ja Egle Pihlap

Tallinna Reaalkool osaleb koos rahvusvaheliste partneritega Norrast, Saksamaalt ja Makedoonias Erasmus+ projektis "Accompany me!". Projekti raames toimuvad osalevates riikides kolme õppeaasta jooksul viis õppimis- ja õpetamistegevusi hõlmavat kohtumist erinevatel tööelu puudutataval teemadel.

Kolmas projektiga seotud õpilaskohtumine toimus 24.09-01.10 Norras Lillesandis, kus nädala peateemaks oli reklaamvideo tegemine. Seekordsel üritusel osalesid 137. lennu b klassi õpilased – Laura Greta Kalvik, Lore Karilaid, Kevin Kongi ja Martin Velbri ning õpetajad Riin Saar ja Egle Pihlap. Reisiseltskonnaga ühinesid

ka Ene Saar ja Tiina Talvi, kes kohtusid kohaliku kooli juhtidega ja tutvusid Norra haridussüsteemiga. Nii nagu Makedoonias ja Saksamaal käinud õpilased, elasid ka seekord õpilased kohalike norrakate juures peredes.

Pühapäeval viis meie lend meid Tallinnast Oslo poole ja sealt edasi Kristiansandi. Kuigi Kristiansand on Lõuna-Norra suurim linn, siis meie sihtpunktiks sai sellest 40 kilomeetri kaugusel olev 10 000 elanikuga Lillesand. Pühapäev läks reisimise peale ja õhtul õppisime oma võõrustajaid ja nende peresid tundma. Samuti käisime kahe projektis osaleva norra tüdruku sünnipäeval.

Järgmisel hommikul tehti meile tuur Lillesand Ungdomsskoles. Kooli 400 õpilast õpivad kõik 8.-10. klassis. Norra õpilased käivad kolm klassi ühes koolis ning peavad seejärel kooli vahetama. Kokku käivad nad koolis 13 aastat. Pärast ringkäiku koolimajas suundusime orienteeruma

Lillesandi. Vihmasajus tutvusime linna erinevate vaatamisväärsustega ning tegime nende juures grupipilte. Seejärel oli kohtumine Lillesandi linnapeaga, kes rääkis meile pisut linnast ja selle ajaloost. Söönud raekojas kõhud täis, suundusime sadamasse, kust läksime kooli paadiga väiksele mereretkele. Kes soovis, võis püüda kala või ajada juttu ning nautida imekaunist loodust. Pikema peatuse tegime saarel nimega Brekkestø, kust avanes imeline vaade ümbruskonna saartele. Enne ärasõitu küpsetasime ja söime kala, mille ise püüdnud olime. See oli kõige parem kala, mida me kunagi maitsnud olime! Õhtuks jõudsime tagasi Lillesandi, kus vaba aja veetsime uute sõpradega ja puhkasime väsitavast päevast.

Teisipäeva alustasime firmas nimega Libir, mis tegeleb prügi sorteerimise ja selle saatmisega ümbertöötlemisse (sarnaneb Eestis olevate jäätmejaamadega). Meile tehti firma territooriumil tuur, kus räägiti ettevõttest ja näidati selle tegevust. Kui

Sõpruskohtumine Norras

Allikas: Erakogu

Reisilised Norra loodust imetlemas

Allikas: Erakogu

eelmisel päeval konstantselt sadas, siis sellel hommikul oli vihmasadu muutunud juba väga tugevaks. Ringkäik tehtud, suundusime edasi järgmisesse firmasse Returkraft. Returkraft tegeleb prügi põletamise ning selle käigus elektri- ja soojusenergia tootmisega. Meile tutvustati firma tööpõhimõtteid ja viidi 7 aastat tagasi valminud tehasesse ekskursioonile. Pärastlõunal, kui vihm oli veidike hõrenenud, külastasime Kristiansandi. Vaatasime üle olulisemad vaatamisväärsused ja nautisime vaba aega kohvikus ja poodides.

Kolmapäeva hommikul sõitsime bussiga loomaaeda nimega Dyrepark. Dyrepark on Norra enim külastatav vaba aja veetmise koht. Loomaaed oli väga suur ja uhke, samuti vedas meil ilmaga – esimest korda reisi jooksul ei sadanud. 5-tunnisel ringkäigul nägime mitmeid loomi, keda Tallinna loomaaias ei näe (kaelkirjak, ahm, punane panda, flamingo). Samuti saime näha lõvide, ilveste, ahmide, polaarrebaste ja huntide toitmist. Pärast loomaaia käiku külastasime Sørlandssentereti, mis on Lõuna-Norra suurim kaubanduskeskuste ala.

Neljapäeval alustasime projekti ülesandega – reklaamklipi tegemisega Returkraftile. Töötasime neljastes gruppides, kus igast riigist oli üks esindaja. Töösessioon kestis umbes lõunani, pärast mida osalesime pooltunnises vahetunnis, mida kutsutakse Fysakuks. Fysaku ajal peavad õpilased tegelema ühe spordialaga, mille nad valivad iga kahe nädala tagant. Otsus tuleb teha korvpalli, võrkpalli, jalgpalli ja jalutamise vahel, seejuures jalutamine on õpilaste valikute hulgas väga populaarne. Pärast aktiivset tegevust jätkasime oma klipi tegemist.

Reedel lõpetasime reklaamklipi ning esitlesime oma videot kõigile programmis osalejatele. Peale seda valis žürii välja parima reklaamklipi, mis tuli ka terve kooli ees ettekandele. Õhtul toimus koolis hüvastijätupidu koos projektis osalenud õpilaste ja õpetajatega. Söime pitsat, valmistasime ise vedela lämmastiku abil jäätist, tegime erinevaid keemilisi katseid ja veetsime mõnusalt aega.

Laupäev oli meil programmivaba ning saime selle ise ühiselt võõrustajatega sisustada. Kes käis *bowling*ut mängimas, kes šoppamas, kes magas niisama päeva

maha. Küll aga seadis tegevustele piirangu piirkonda tabanud punase kategooria tormihoiatuse. Ööpäevaga sadas maha nii palju vihma, et kõikidest pisikestest mägiojadest said suured ja laiad kosed. Õhtupoolikul saime kõik ühe Norra tüdruku juures kokku. Vaatasime koos jalgpalli ja nautisime viimaseid hetki ühisel seltskonnas. Õhtu lõppes kurva hüvastijätuga uute sõpradega. Pühapäeva hommikul sõidutati meid lennujaama, kus jätsime oma võõrustajatega hüvasti ja sõitsime tagasi koju.

Nädal Norras möödus kui linnutiivul. See avardas ja muutis meie kõigi maailmapilti. Oleme julgemad, avatumad ja ei karda inglise keeles suhelda, sealhulgas vigu teha :). Lõppkokkuvõttes oli kurb uutest sõpradest ja tuttavatest lahkuda. Me täname südamest oma õpetajaid, kes andsid meile võimaluse kogeda midagi nii elulist.

Õppereis on kaasrahastatud Euroopa Liidu programmi Erasmus+ projekti raames. Accompany me projekti koduleht: <https://accompanyme.eu>

KOORISTUUDIO ILMAJÄÄMINE ESIMESEST LUMEST

Karmen Laur 135C

Liis Liivand 135A

Samal ajal kui teised õndsat vaheajaund magasid, alustas kooristuudio koos pillimeeste Uku ja Hannahi ning vilistlastest abijõudude Annika (vil!128) ja Mariega (vil!127) teed Katalooniasse konkursile. Seal astusime võistlustulle nii lastekoori kui ka folkloorikategoorias. Lisaks meie hotelli vallutanud põhjanaabritele, kes söögilauas meie kõrvu ohtrate lauludega paitasid, võistlesid muu hulgas ka hiinlased, lõuna-aafrikalased, filipiinlased ja mitmed teised.

Tund peale lennuki maandumist Barcelonas olid meil juba esimesed tähtsamad hispaaniakeelsed sõnad ja fraasid selged. Jagame oma tarkusi ka teile: tulekahju – *fuego*, varas – *ladrón*, mulle meeldib jäätis – *me gusta el helado*. Igapäevaselt kasutasime õnneks vaid viimast, aga seda tihti. Peale pikki ja põhjalikke degusteerimisi ei suutnud me siiski rahva lemmikut valida, sest alati oli võimalus kolmepalliseks jäätiseks (erakordsetel päevadel lausa neljapalliseks). Kohalike rõõmuks jätsime poole oma rahast jäätisemüüjatele. Ei takistanud meid ei nende külm sügisilm (loe: 21°C) ega ka üha õhenev rahakott. Teise osa rahast matsime Calella rikkalikult varustatud (bändi)särgipoodidesse. Mõnel meist tuli raha viis korda juurde küsida, kuid see-eest

naasti tagasi koju kaheksa bändisärgiga.

Hotell meid nälgas ei hoidnud – konkursipäevadel avastas nii mõnigi, et vöö on pisut kitsaks jäänud. Kõige meeldejäävama söögielamuse saime aga bussis teel Barcelonas, kus meid kostitati kolme kuiva saia ja paari puuviljaga. Peale seda otsustasid kõik veganiteks hakata, et salaami- ja vorstisaia asemel saada mõni puuvili rohkem. Esimest korda Barcelonas sattusime päeval, mil Kataloonia iseseisvuse välja kuulutas. Vaatasime üle ranna, olümpiastaadioni, Cristoph Kolumbuse monumendi, ning saime vägagi detailse ülevaate sadamast, suurtest laevadest ja konteineritest. Kataloonia väljaku ümbrust sel päeval soovitati vältida. Seejärel oli kõigil võimalus iseseisvalt linna avastada. Tänavatel valitses üsnagi tavapärane reedeõhtune temperamentsete lõunamaalaste õhkkond, eripära löi tugevdatud julgeolek ning paljud lippudest keepidega inimesed. Tagaplaanile ei saa jätta ka kultuurset osa. Kaesime üle Kataloonia sõltumatu vaikuse hälli – Montseratti. Kaugelt vaatasime ka kurikuulsat La Morenatet ehk Musta Madonnat, poistekoorist jäime aga kahjuks ilma. Kõisraudteed pidi sõidutati meid veelgi kõrgemale, kus pisut ringi

rändasime ja (Heli hirmuks) mäe äärel serval nautisime. Viskasime pilgu peale ka Gaudi aule ja uhkusele Sagrada Familiale, mis 2026. aastal, enam kui 140 aastat pärast ehituse algust, oma täies hiilguses lõpuks särama peaks.

Kaasavõetud vanematest abijõududest oli meil väga kasu. Marie ja Annika pidasid enne esinemisi motivatsioonikõnesid, et me endast ikka kõik annaksime. Lisaks manitsesid nad aeg-ajalt meid vaikselt rääkima ja naerma, et osa häält ka laulmiseks jääks. Ka Uku oskused ei piirdunud klaverimänguga – tegemist oli harukordselt kõrge peanupuga, mida järgides keegi meist teelt ei kadunud ning tänu millele me elusalt ja tervelt külma Eesti kliimasse naasime. Rongkäigul, kuhu jõudsime küll alles poole pealt kohale ning seetõttu päris rongkäigust ilma jäime (ega me väga põe, kõrvalt vaadatuna polnud võrreldavgi laulu- ja tantsupidude rongkäikudega), usaldati sinimustvalge lipp Uku kätte, kes sellega vigurdades rahvast lõbustas. Lõppes see kõik küll nii, et meilt enne teisi lipp ära võeti, kuid üks silmailu ole ka tähtis.

Tegelikult polnud tegu pelgalt puhkereisiga, me siiski laulsime ka – andsime

Tähistame võitu seinakaunistuseks olnud lippu lehvitades
Allikas: Erakogu

Viimased lihvimised enne võistlustulle astumist

Allikas: Erakogu

kaks kontserti ja osalesime kahes võistluskategoorias. Nendeks laulsime lahti erinevates tavapäratutes kohtades. Kõige tihemini oli lahtilaulmiskohtadeks meie hotelli fuajee, kus ei puudunud ka kuulajakond – olgu nendeks baarmenid või muud puhkajad. Siiski alati see koht ei sobinud, sest ka samas hotellis peatunud soomlastest naabrid tahtsid kuskil harjutada, tehes seda isegi sööklas. Sellistel juhtudel pidime kolima hotelli trepile tulijaid hirmutama. Esinemistel läks enim publikule peale “Vares vaga linnukene”, seda tänu meie inimvares Kristinale. Selle lauluga esinedes suutsime nii tuvid (kes on kusjuures Kataloonias oluliselt kõhnemad kui Eestis) kui ka publiku segadusse ajada. Omaette kogemus oli Kristina kõrval laulda, sest naeru kinnihoidmiseks tuli ekstreemsustesse langeda. Lisaks tunnustas üks linnuke meid ka oma väljaheitega, mis paslikult sõpruskontserdi

lõpus sinisel kooristuudio kleidil oma koha leidis. Kildudeks kukkunud peegel ja peaaegu pähe lajatanud linnukese and ennustasid meile aga head õnne, mis ka meie õuele saabus! Lõpetamise päeval istusime ärevalt pealtnäha laohoones, milles pisut eurovisioonilik tunne tekkis. Ja siis nad tulid: neljanda taseme kulddiplom ja esimene koht lastekoorides, sama astme kulddiplom ja teine koht folklooris, mis pani meid kõiki pisut üllatama, sest esimesele kohale kaotasime vaid 0,6 punktiga ning tegemist oli maineka kooriga. Ning loomulikult Heli, kes pärjati parima dirigendi tiitliga. Südame tegid eriti soojaks mööduvad soomlased, kes meile kiidusõnu eesti keeles avaldasid, ning tänavatel juubeldavad konkurendid, kes meie möödudes kätele valu andsid. Samuti tunti ära ka inimvares, keda imiteerida prooviti. Aga ega me vaid võistleme ei läinud, andsime mõne

kontserdi siiski ka. Kolmapäeva õhtul avasime oma reisi kontserdiga kirikus, laulsime sõpruskontserdil linnaväljal ning täitsime lõupäeval tänavad eesti tuntud laulude ja valitud konkursilugudega. Üsnagi kargest ja soolasest veest hoolimata andis osa meist kontserdi Vahemeres ka päevitajatele. Esitasime eriti teemakohaseid jõululaule ning laulsime ka “Põhjamaad”, mida lõunamaa jahedas meres lõdisedes laulda oli päris irooniline. Õnneks olid mitmed meres esitatud laulud koos liigutustega, mis andsid külmas vees sooja.

Samal ajal kui Eestis tuli maha esimene lumi, olime meie Kataloonia jaheda 21-kraadise sügisilmaga täitsa rahul. Pilvitut rannailma küll ei olnud, aga see andiski rahu Helile ja Mariele, sest tänu pilvedele me oma hääli ära päevitada ei suutnud. Meie kruisilaevade eksperdist Barcelona giid rääkis pikalt Kataloonia ilmast. Ta tundis uhkust võimaluse üle käia soovi korral igal hetkel mägedes suusatamas. No eks natuke oli põhjust ka – Eestis pole ju talvel suusatada saanud ja mägedest ei saa rääkidagi. Kui giid aga ütles, et alla 10 °C neil temperatuur ei lähe ja juba 14 °C on selline talvekülm, et soojast toast ei lahkuta, tundsid kõik soovi sinna kauemaks jääda. Oleks ka Eestis külmapäevad alates 14 kraadist...

Olles saanud viimased D-vitamiini kuurid, pidanud maha kaardimänguturniirid ja kui Eestis oli lumi ära sulanud, oli meil aeg tagasi tulla. Jätsime soojuse, mere, puhkuse ja kõige hea seljataha ning suundusime tagasi reaalsusesse. *Adios, Calella!* 🇪🇺

Võiduhetked

Allikas: Canta al mar - Festival Coral Internacional Facebook

ÕUDUSJUTUD VOL.2

Hanna Kristina
Käerdi 135A

Helery Pikk 135C

Järjeutt HALB PILL

Tol hommikul ärkas Rasmus oma väikse õe heleda kiljatuse peale. Unesegaselt tõusis ta voodis istuli, kui äkki õde hirmunud näoga ukسلävele ilmus. “Rasmus, palun tule ruttu,” piuksatas ta peaaegu kuuldamatult, hääles kõlamas kummastav toon. Kuid kogu maja kajas. Kole eelaimdus kihvatas

Rasmuse kõhus, nagu tilluke siil oleks end ta sisimuses turri ajanud.

Lõpuks täiesti ärkvel, astus ta väikse õe kohmakate jooksusammude järel, enese omad venimas justkui paralleelsel ajateljel, aeglasemalt. Ühe koridori pikkus muutumas lõppematuks teekonnaks. Kuid mõtted tuhisesid kaootiliselt ta peas, liiga kiiresti, et neid lõpuni aduda. Pisike Helena peatus vanemate toa ukسل. Justkui suutmata sammugi edasi astuda, jäi ta ukسلävele tardunult seisma. Rasmus paitas õrnalt tüdruku kuldseid juukseid ja astus sisse.

Ere valgus kiiskas valgete pitskardinate vahelt tuppä. Ema lamas voodis nagu ingel, pea toetatud patjadele, kuldseid juukseid lehvikuna näo ümber. Isa kõssitas voodi jalutsis, pea kätel, pisarad valgumas

väsinud hallidest silmadest päevitunud põskedele. Värisevate jalgadega põlvitas Rasmus ema kõrvale. Hetkeks pigistas isa tugev haare poja õlga, siis aga vajus ta tagasi oma jõuetusse asendisse ema jalgade ees. Kahtlus hinge närimas, kuid suutmata peas mõlkuvaid küsimusi sõnastada, viis Rasmus käe mööda ema külge alla, võttis kinni tema kõhnadest sõrmedest ja tõstis käe teki alt õhku.

Rasmuse otsiv pilk peatus hallikaspaberjatel laikudel ema küünarnukil, kuivanud sõrmeotstel ja rabedatel nukkidel. Kohkunult lasi ta käel maha kukkuda. Ema vaatas talle nukralt otsa.

Rasmus kargas püsti.

“Me peame kiirabi kutsuma!” puterdas ta käriseva häälega.

“

Rasmus, ei.” Ema hää oli rahulik, aga resolutne. “Nad ei saa meid kuidagi aidata. Ravimit ei ole.”

Isa nuuksatas. Rasmus raputas vihaselt pead ja keeras ta poole. “Sa ei teegi midagi?” küsis ta raevukalt, puurides silmadega auke isa langetatud kuklasse. Isa ei vastanud.

Rasmus tormas toast, trampis trepist alla ja kihutas üle koridori kööki. Kiirabi number valitud, toetas ta telefoni õla ja kõrva vahele ning hakkas toas ringi tuhisema

Äkitselt kõlas teises toru otsas sõbralik naishää. “Tere, mis on Teie hädaolukord?” Rasmus tardus, kõhkclus kleepimas keelt suulakke. “Halloo?” kordas naine. Rasmus kõhatas kurgu puhtaks ja lausus ilma igasuguse sissejuhatusega: “Mu ema, ta nakatus.”

“Selge. Kas Sa palun saaksid öelda oma aadressi? Kiirabi on teie poole teel.”

Isa nutt oli kasvanud kõrvulukustavaks, nuuksed pörkumas muidu vaikse maja seintelt. Väike Helena pühkis lapseliku naiivsusega isa palgelt pisaraid, ema vaatas neid nukra tõsidusega oma asemelt. Rasmus astus vanemate toa lävele, kuid nähes ema pilku, paotusid ta huuled vaid üksikuks vabanduseks. Ema vastas pingutatud naeratusega.

Paokil akna pitskardinate tagant kuulis Rasmus lõpuks kiirabi saabumist. Kuid maja ette keeras ühe auto asemel kaks: puna-valge kiirabi järel ka tumendatud klaasidega madal must sõiduk. Rasmus jooksis alla, vaatas hetkeks kummalise musta auto poole, kuid juhatas siis kandraamiga ukse poole sörkivad arstid teisele korrusele.

Üks arstidest astus ema juurde, uuris tema kätt ja noogutas siis teisele. Teine vaatas kahtlustava ilma ema poole.

“Me peame ka Teid testimä.”

Esimene arst võttis Helenal käest kinni, sikutas ta isast eemale, teine lasi isal särgi seljast võtta ja puudutas siis mõnda välja ulatuvat selgroonukki. Rasmus nägi ehmatusega ilmselgeid, eksitamatuid hallikasvalgeid laike. Hetkeks jäi arst

kalkuleerivalt paigale, siis vaatas ta haletsevalt Rasmuse poole ja noogutas esimesele arstile. Too astus hetkeks toast välja ja naasis mõni sekund hiljem, jõulise ehitusega mees paremal. “Mul on väga kahju. Kartamorboos on kole haigus.” Arsti sõnad kõlasid kaastundlikult, tema ilme aga isegi ei üritanud varjata hinges valitsevat tühjust. Ema raputas lootusetult pead, adudes, et eesseisva muutmiseks pole võimalik enam midagi teha.

“Need siin on Hr. ja Pr. Wittembaum,” jätkas arst, “Kuniks teie haiglakarantiinis viibite, hoolitsevad nemad teie tütre eest.”

“Kuidas palun?” küsis isa raevukalt, äkitselt kõrgudes üle kõigi teiste. “Ei tule kõne allagi!”

“Ma kardan, et teil puudub selles osas otsustusõigus,” vastas arst, hääles kõlamas tülpimus.

Siis isa murdus. Ta tormas ähvardavalt arsti poole, kes aga ei kohkunud tagasi. Arst võttis põuetaskust süstla ja surus selle kindla käega isale kaela. Isa vajus nagu kuuliga rindu saanult põrandale. Helena hakkas paaniliselt nutma ja jooksis meeleheitlikult ema poole. Ema üritas istuli tõusta ja haaras väikse nutva Helena tõntsaka käe järele. Pr. Wittenbaum kiskus karjuva Helena teist kätt pidi toast välja. Arstid sidusid ema ja isa kandraamidele. Viimane asi, mida Rasmus nägi, oli süüdistav pilk ema silmadest hetk enne auto tagaukse sulgemist. Siis sõitsid mõlemad autod minema. Seni oli Rasmus vaadanud toimunut pealt nagu halba und, õieti sündinut mõistmata. Nüüd murdus ka tema.

“Tere, mina olen Amanda Saks keskhaiglast, kas ma räägin Rasmus Tedermaniga?”

“Jah.”

“Tahtsin Teile teada anda, et meieni on jõudnud uus testimata ravim kartamorboosi raviks ja mõlemad Teie vanemad on nõustunud seda proovima.”

Rasmus seisis haigla ukse ees, ema töötõend käes, üritades end ümber veenda

järgneva suhtes. Kuid ta ei suutnud. Ta polnud oma vanemate kohta midagi uut kuulnud. Iga kord, kui ta haiglasse helistas, vastati talle, et on vara veel midagi öelda. Ahastus viis ta haiglaõest ema käekotist töötõendi varastamiseni. Plaan oli murda haiglasse sisse.

Sissesäämine osutus lihtsaks. Haigla oli täiesti tühi, kõik tuled põlesid, kuid näha polnud ainsatki liikumist. Ometi oli Rasmusel kummaline tunne. Keegi jälgis teda.

Rasmuse vanemate palatis oli kaks voodit, üks neist oli tühi, teises lamas ema. Kus isa oli, Rasmus ei teadnud. Ta astus ema poole, kuid kohkus ehmatusest tagasi. Ema varem kuldblondid juuksed olid värvunud halliks. Ta nahk oli lubivalge tuhakarva laikudega, kaelal ja kätel koorumas nagu rebenenud ajaleht. Silmad ja põsed sissevajanud.

Ta haaras ema õlast, kuid nahk tundus Rasmuse sõrmede all paberina. Kehal ei paistnudki temperatuuri olevat, nagu hoiaks käes hommikust ajalehte. Nahk ema õlgadelt pudenes tolmuna haiglavoodile. Rasmus hakkas nutma ja raputas kõvemini, kuid ema ei ärkanud. Ema käsi kukkus voodi äärelt alla ja tema pihust pudenes paberinutsakas, millele oli vaevuloetavalt kirjutatud “Rasmusele”, sinna sisse oli keeratud üksainus valge tablett.

Rasmus pistis selle suhu ja neelas.

Viimane asi, mida Rasmus nägi, oli silmipimestavalt ere valgus ja valged pitskardina. **R**

Autor: Carmen Meinson 135A

ÜTLUSED

M. Saar: „Teie PowerPointi presentatsioonides *power*’it on, aga *point* puudub.”

M. Saar: „Süstal on sama hea kui bürett.”
Õpilane: *pillab büreti maha*

M. Saar: „Ma tean, võtab käe värisema kohe.”

M. Saar: „Kui te vaatate neid Mehhiko seepe, eks, no siis seal on see Ricardo vaja lahku ajada sellest Metsikust roosist, no ikka päris raske on.”

Õpilane: „Õpetaja, kas me võime Teile grupikalli teha?”

M. Saar: *segaduses* „Otsest vajadust hetkel ei ole, aga kui väga soovite, siis võime läbirääkimisi jätkata.”

M. Somelar: „Millisesse sotsiaalsesse kihti te kuulute, kui teil on algselt järjepidevalt 1000 eurot kontol, kuid seejärel olete sunnitud kogu oma vara maha müüma?”
Õpilane: „Pankrot.”

M. Somelar (paber ja käärid käes): „Võib teie ees üldse paberit lõigata? Ei teki sellist hirmuhigi et... PABER!”

V. Raja: „Matemaatika räägib teile tõtt ja ainult tõtt, Harju maakohtus ei kuule te seda kunagi.”

(saksa keele sõnade töö)

Õpilane: „Õpetaja, mängime seda poomismängu!”

K. Haugas: „Tead, sa võid kodus oma poomismängu mängida.”

T. Luuk (pärast kontrolltööd õpilastele): „Eesti isesesvumine! See on ju teile emapiimaga kaasa antud!”

T. Luuk (9. klassile): „Ja pange kindlasti mütsid pähe. Teil küll pole sakke, aga küll te ellu jääte.”

A. Kell: „Ja imikut on lihtne tappa.”

K. Vahenurm: „Mul on igasuguseid kleepse kirjadega „*Well done*“, „*Fantastic*“, „*Good work*“ ja neist on jube keeruline lahti saada.”

A. Talts: „Te peate otsustama, kas teile meeldivad juured või mitte, ning kohe varsti saate aru, et juured on ühed õudsed asjad.”

P. Karu: „Kõik on vale, aga natuke.”

P. Karu: „Basaldisambad on nagu sulanud Pikniku juustupulgad.”

H. Ahuna: „Ma ei taha midagi öelda mingite toitumisharjumuste kohta, aga liha teeb tugevaks.”

M. Särg: „Teie arvestused olid päris pikad... Need hinded tulevad huvitavad.”

Reaali Poiss himustab õpetajate ütlusi. Palun tooge kõik vähegi vaimukad sõnavõtud meie 4. korruse postkasti või kirjutage siia:

6	9			7				
			3	6	1			
3						1		
		2	6	1				7
	5	9		3		8	1	
1				9	4	5		
		6						4
			5	4	7			
				2			9	5

	8		6				5	
3			4		1	9		
			8	2				
		9	2				8	
	2	1				3	9	
	5				8	6		
				8	7			
		7	1		6			9
	4				2		7	

PALJU ÕNNE!

Erkki Otsman	01.12
Reet Libe	02.12
Kätlin Hein	09.12
Anu Kell	13.12
Anna-Helena Saarso	21.12
Kaie Saar	23.12
Maarja Kell	23.12

Peatoimetuse

Mirel Mesila 133C
Kirke Kaur 135B
Karmen Laur 135C

Kujunduse

Joosep Viik vill132
Susanna Mett 134A

Küljenduse

Susanna Mett 134A

Toimetuse

René Piik 134A
Erko Olumets 134A
Brita-Kärt Vähejaus 134B
Hanna Eliis Talving 134B
Birgit Saliste 134B
Iris Luik 134C
Kristofer Mäeots 134C

Keeletoimetuse

Tarmo Pungas 134A

Toimetuse nõuandja

Kaia Kivitoa
Mirja Särg

Aitäh

Andreas Must 134B, Aurora Mikk 134B, Laura Greta Kalvik 137B, Lore Karilaid 137B, Kevin Kongi 137B, Martin Velbri 137B, Liis Liivand 135A, Hanna Kristina Käerdi 135A, Helery Pikk 135C, Elina Liibak 135C, Regita Luukas 135C, Ilja-Viljard Vronski 133C, Johanna-Stina Idla 133C, Sebastian Raudsepp 133C, Uku Kangur vill132, Mikael Raihnelgauz vill132, Carmen Meinson 134A

Kaanefoto

Tomi-Andre Piirmets vill132

Lehe nr

149